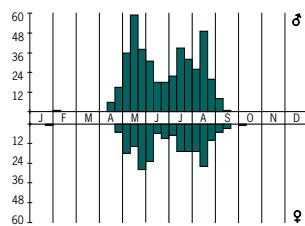

Onopvallende soort. De meeste vliegen zijn zittend op bladeren of bloemen gezien. In de nazomer vliegt de soort veel in braamstruwelen.

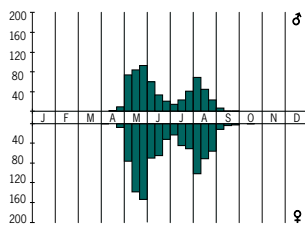
De larven leven van bladluizen en zijn gevonden op appel, populier, spar en zilverspar (DELUCCHI ET AL. 1957, EVENHUIS 1959). De larve heeft een facultatieve diapauze in de zomer en een obligate diapauze in de winter (DELUCCHI ET AL. 1957).

Summary – Fairly common. Decreased since 1950. Shrub vegetation on waste grounds, in city parks and in several types of forest. In late summer often at stands of *Rubus*.

▶▶
Lejogaster metallina
mannetje op boterbloem.

Heringia vitripennis

Lejogaster metallina

Lejogaster Glimlijfjes

MR

Kleine donkere, metaalglanzende zweefvliegen (5-8 mm) zonder middenknobbel. Vrouwje met aanmerkelijk breder achterlijf dan mannetje. Beide seksen met gescheiden ogen. Van verwante genera *Chrysogaster*, *Melanogaster*, *Orthonevra* en *Riponnensia* te onderscheiden aan geheel glimmend achterlijf en grote derde antennelid. De ogen van het mannetje raken elkaar niet.

Taxonomie en determinatie

De taxonomie van *Lejogaster* wordt behandeld door Maibach et al. (1994a).

Determinatie van de Nederlandse soorten is mogelijk met alle gangbare Europese determinatiewerken.

Verspreiding

Palearctisch genus met drie soorten, die alle in Europa voorkomen. In Nederland komen twee soorten voor.

Ecologie

De imago's zijn meestal in vochtige gebieden te vinden. De larven zijn aquatisch en leven in rottend organisch materiaal in ondiep water.

Lejogaster metallina Gewoon glimlijfje

MR

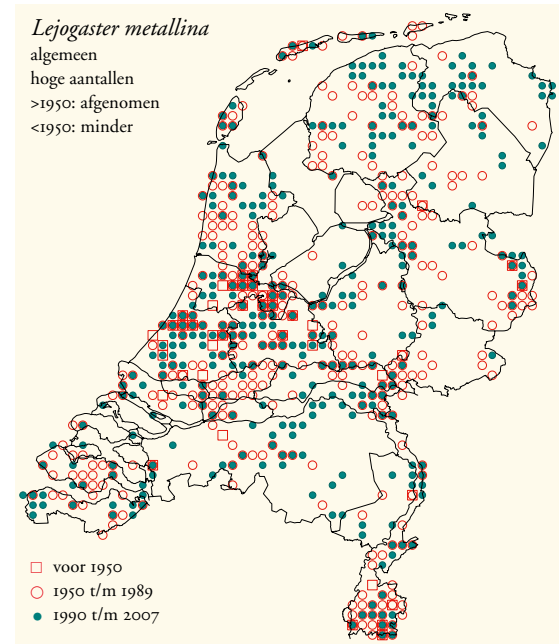
Grote *Lejogaster* met zwarte tot groene glans op achterlijf. Antennen en tarsen geheel zwart. Lengte 6-8 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van West-Europa en Noord-Afrika tot aan de Stille Oceaan. Heel Europa.

In Nederland algemeen in het kustgebied, gewoon in overige delen van Nederland. Sinds 1950 achteruit gegaan.

Twee generaties.

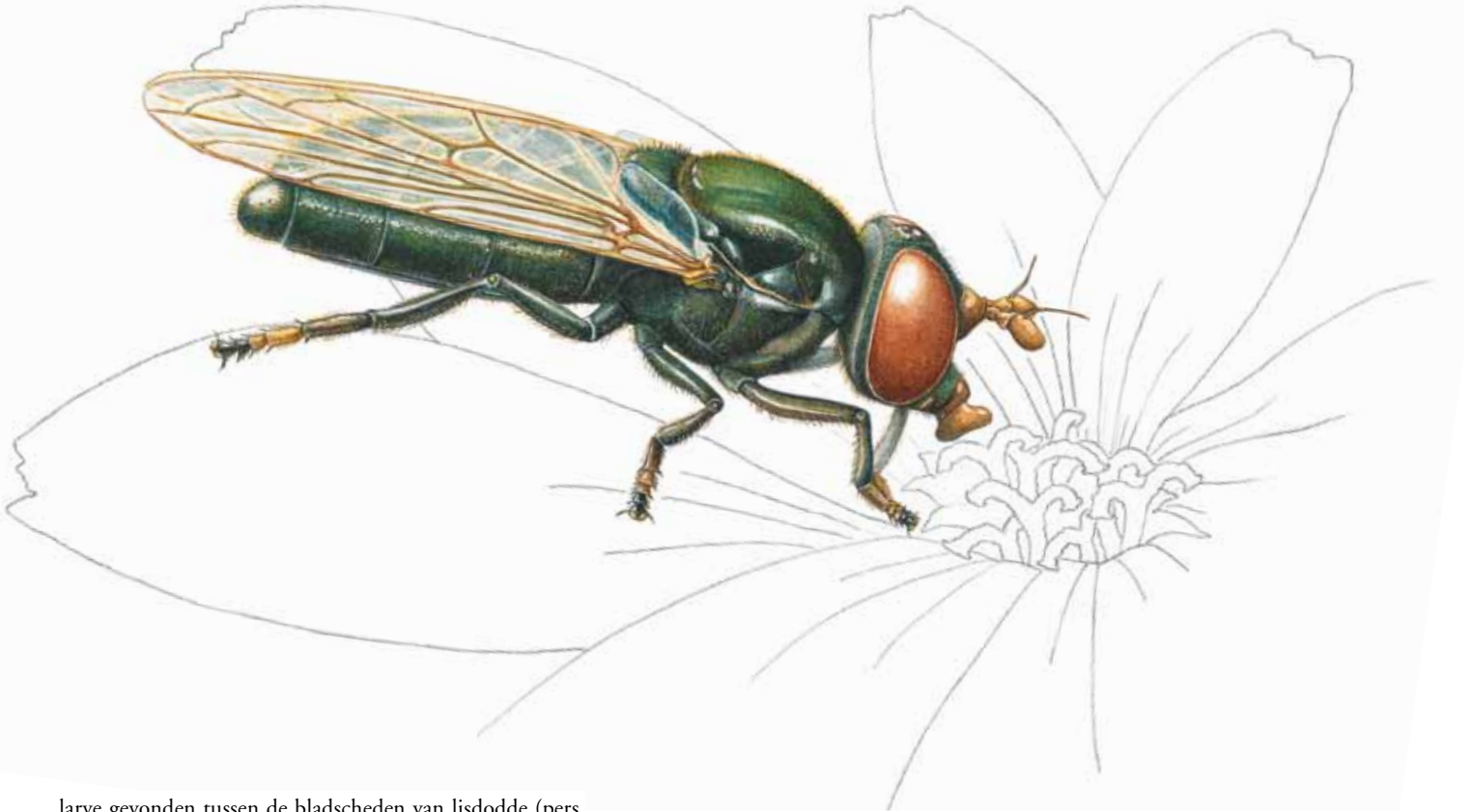

Ecologie

Uiteenlopende open en vochtige biotopen, zoals moerasen, vochtige graslanden en oevers van verschillende watertypen. Talrijk in weilanden.

De imago's zijn laag bij de grond tussen de vegetatie te vinden. Ze zitten op grassen en andere lage planten, bezoeken vaak boterbloemen en, later in de zomer, gele composieten. Mannetjes hebben geen duidelijke territoria, maar vertonen soms zweefgedrag in de buurt van een zittend vrouwje.

In Nederland is de larve gevonden in een verlandingszone van een sloot met veel rottend organisch materiaal van met name heen (pers. obs. J. van Steenis). In Duitsland is de

larve gevonden tussen de bladscheden van lisdodde (pers. obs. J.-H. Stuke). Volgens Speight (2003a) leeft de larve tussen plantenwortels vlak onder het wateroppervlak. De larve is beschreven door Hartley (1961) en Maibach et al. (1994a), maar zij geven geen bijzonderheden over biologie en habitat.

Summary – Common. Less common before 1950, decreased since. Various open and wet habitats, like marshes, moist grassland and margins of pools and streams.

Lejogaster tarsata Moerasglimlijfje

MR

Kleine *Lejogaster* met bronzen tot roodachtige (mannetjes) of groene tot blauwe (vrouwtjes) glans op achterlijf. Onderkant van derde antennelid geel, evenals middelste tarsleedjes. Lengte 5-7 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van West-Europa via het Midden-Oosten en Centraal-Azië tot de Stille Oceaan. In Europa van Zuid-Scandinavië tot aan de Middellandse Zee.

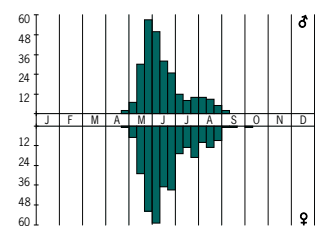
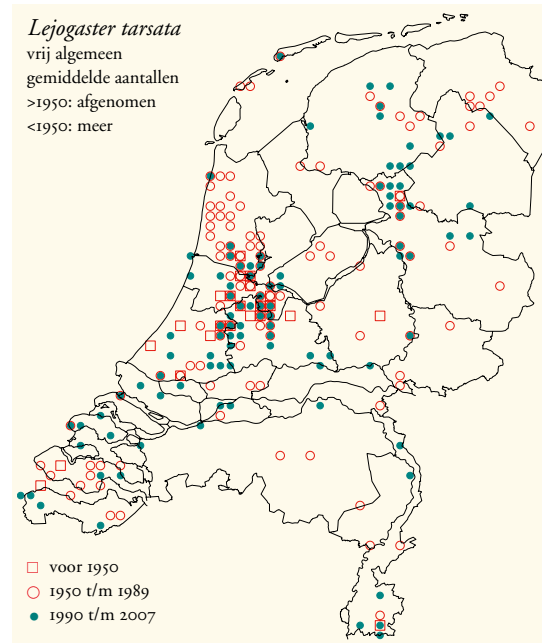
In Nederland vrij algemeen en plaatselijk talrijk in het kustgebied, vrij zeldzaam in de rest van Nederland. Er zijn duidelijke concentraties van vindplaatsen te zien in laagveen-gebieden.

Vermoedelijk twee generaties. Mogelijk ontwikkelt slechts een deel van de nakomelingen van de eerste generatie zich al in de zomer tot imago, terwijl het grootste deel de zomer in diapauze doorbrengt en pas in het erop volgende voorjaar volwassen wordt.

Ecologie

Vooral open vochtige vegetaties in veengebieden. Wordt soms echter gevonden in opmerkelijk droge vegetaties, zoals akkers met kamille op kalkrijke klei in Zeeland en kalkgraslanden in Zuid-Limburg. In tegenstelling tot in Engeland (BALL & MORRIS 2000, STUBBS & FALK 2002) bij ons maar weinig in brakwatergebieden, met uitzondering van de waarneming van grote aantallen op het Groene Strand op Vlieland (VAN DER ENT 1988).

Mannetje *Lejogaster tarsata*.

Lejogaster tarsata

De vliegen bezoeken bloemen laag tussen de vegetatie, in veengebieden ook gele lis, waar ze diep in wegruipen.

De eieren worden in clusters gelegd aan de onderkant van bladeren, vlak boven modder. De larve is gevonden tussen drijvende rottende lisdodde (HARTLEY 1961) en in modder tussen wortels van lage oeverplanten (pers. obs. M. Reemer). Ook de verpoping vindt tussen rottende vegetatie plaats, vlak boven het wateroppervlak (HARTLEY 1961).

Summary – Fairly common. More common before 1950, decreased since. Mainly in open, wet habitats in peat areas, but occasionally found in remarkably dry habitats, like agricultural fields on dry clay soil and calcareous grassland.

Een paring van *Lejops vittatus* op een blad van heen.

Biotoop van *Lejops vittatus*: een brakke sloot met een dichte begroeiing van heen langs de oever.

Lejops Heenzweefvliegen

WVS

Middelgrote zwarte vliegen (12-13 mm) met brede witte lengtestrepen op borststuk en achterlijf.

Taxonomie en determinatie

Lejops is verwant aan *Helophilus* en *Anasimyia* maar onmiskenbaar door de lengtestrepen op het achterlijf.

Verspreiding

De enige soort in het genus is *Lejops vittatus*. In Noord-Amerika zijn andere soorten beschreven onder *Lejops* die nu allemaal tot *Anasimyia* worden gerekend (CURRAN & FLUKE 1926).

Ecologie

Zie soorttekst.

Lejops vittatus Heenzweefvlieg

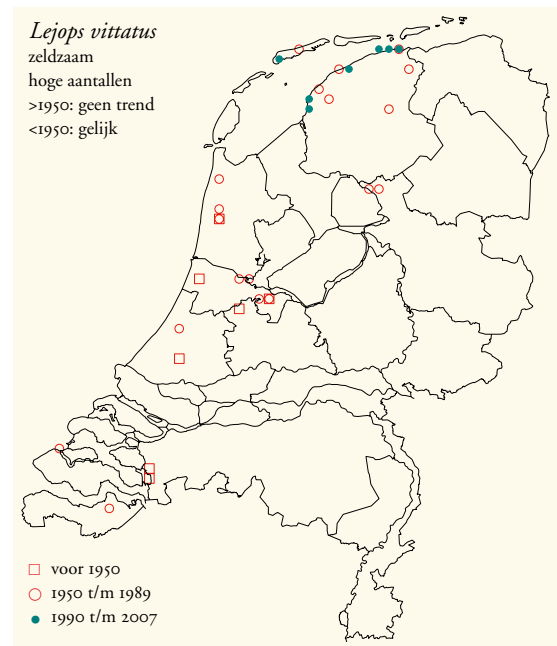
WVS

Grote zwarte vlieg met opvallende witte lengtestrepen op borststuk en achterlijf. Lengte 12-13 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palaarctisch. Van West-Europa tot in Centraal-Azië en Oost-Siberië. In Europa zeldzaam: in kustgebieden van Zuid-Engeland en Midden-Zweden tot Zuid-Frankrijk en de Zwarte Zee. Er zijn enkele meldingen uit het binnenland van Oostenrijk (WAITZBAUER 1976), Bulgarije, Roemenië en Servië. In België mogelijk verdwenen (VERLINDEN & DECLEER 1987). Uit de Duitse deelstaat Nedersaksen zijn twee waarnemingen bekend van voor 1920 (BARKEMEYER 1994).

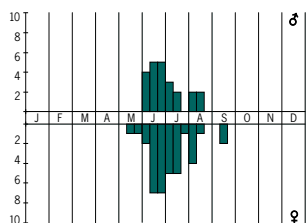
In Nederland in het kustgebied zeldzaam, maar op vindplaatsen soms zeer talrijk. Vroeger was *L. vittatus* algemener in zilte gebieden in het kustgebied. De laatste waarneming uit Zeeland dateert uit 1973. In Noordwest-Overijssel en Noord-Holland is de soort in 1984 voor het laatst waargenomen.

Het aantal generaties is onduidelijk. Een deel van de waarnemingen uit beide piekperiodes betrof tientallen exemplaren.

Ecologie

Vegetaties van heen of riet in brakke wateren zonder getij. De meeste vindplaatsen betreffen stroken heen in zeedijk-sloten. Veel leefgebieden zijn verloren gegaan door ontzilting, vooral door de verzoeting van het IJsselmeer. Ook doorspoeling met zoet rivierwater zal ongunstig voor de soort zijn geweest.

Lejops vittatus